

full DOMINICAL

ANEU MAR ENDINS

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Bisbe de Terrassa

Cada persona és un misteri

La relació de cada persona amb Déu és un misteri que ningú pot conèixer plenament des de fora. A més, aquest àmbit de misteri ha de ser respectat. Un bon acompanyant convida sempre a guarir-se, a carregar la creu, a deixar-ho tot i a sortir una vegada i altra a anunciar l'Evangelí. L'experiència de ser acompanyats ens ensenya a ser pacients i compassius amb els altres i ens fa capaços de cercar la manera de desvetllar la seva confiança, la seva obertura i la seva motivació per a créixer (cf. EG 172).

En la carta del 19 de juliol passat recordàvem que la docilitat a l'Esperit Sant és una de les característiques fonamentals de la persona que acompanya. Ben mirat, l'acompanyament espiritual últim correspon a l'Esperit Sant, i la col·laboració humana s'ha d'exercir amb un respecte profund a la seva acció, perquè d'altra manera, podria ser més un obstacle que una ajuda. No podem oblidar que en el camí de la fe, cada persona ha de viure l'encontre i la relació amb Déu i que aquesta experiència és insubstituïble. Déu es fa present en la vida de cada ésser humà, i aquest respon acollint-lo o refusant la seva crida.

Cada persona esdevé, doncs, un ésser únic i irrepetible que ha de ser acompanyat en el procés de maduració de la seva personalitat afavorint la integració dels tres àmbits que constitueixen l'ésser humà: el físic, el psíquic i l'espiritual. Això vol dir, d'una banda, potenciar la intel·ligència i les facultats intuïtives; vol dir també ajudar a ordenar les passions, els sentiments i afectes al servei de la voluntat guiada per la raó, per ajudar-lo a descobrir la seva pròpia identitat, el seu propi rostre. En aquest procés en el que la personalitat es va construint, té mol-

ta importància elaborar un projecte de vida, plantejar-se un ideal.

L'acompanyament serveix també per a eixamplar els horitzons. El qui acompanya no ha de pretendre crear escola, ni ser un referent o un model de ningú, perquè l'únic model és Crist i el mestre interior és l'Esperit Sant. El qui acompanya col·labora en aquest procés, és una mediació que té la seva importància però que no ha d'aspirar a un protagonisme que no li correspon pas. Cal aquest gran respecte a l'acció de Déu i aquest respecte a l'evolució de la persona concreta, a la seva resposta, que li correspon només a ella i que és fruit d'una decisió en la que no el pot substituir ningú.

La gràcia de Déu, que està present en aquest procés, actua misteriosament i desborda les capacitats humanes. L'ésser humà és molt complex i no és fàcil d'arribar a entendre'l. La comunicació tampoc és fàcil quan es tracta d'obrir el cor i explicar els replecs més amagats o

les experiències que han marcat la trajectòria de tota l'existència. El camí eficaç passa pel diàleg sincer, per la recerca conjunta de la veritat amb actitud valenta i humil. Perquè cada persona és un ésser diferent, difícil d'encabir en els esquemes previs i perquè la relació entre els dos interlocutors se situa en el més íntim de la persona, en l'àmbit de l'esperit.

El qui acompanya ha de tenir experiència, ciència i saviesa, i sobretot ha de ser una presència amiga. La benvolença i l'amistat són imprescindibles per poder dur a terme aquesta relació d'acompanyament. Aquesta relació d'amistat espiritual es notarà en la concòrdia de les voluntats per a unir-se en l'objectiu comú que els ocupa. També es manifesta en el fet de compartir el dolor, d'oferir consol i proximitat en el moment de la prova. Finalment, l'amistat es manifestarà també en la correcció fraterna, que s'ha de fer per amor a la persona acompanyada, encara que no sigui fàcil.

ENTREVISTA

El nou Institut de Litúrgia

GABRIEL SEGUÍ

L'Ateneu Universitari Sant Pacià (AUSP) comptarà a partir del curs vinent amb un nou Institut amb rang de Facultat, que se suma a les ja existents: Teologia, Filosofia i Antoni Gaudí. La Congregació per a l'Educació Catòlica ha aprovat la constitució canònica de l'Institut de Litúrgia «ad instar Facultatís» (ILF), que queda integrat a l'AUSP. El Dr. Gabriel Seguí i Trobat, m.ss.cc., n'és el primer *preside*.

Què suposa el pas d'Institut Superior a Institut ad instar facultatis?

La consolidació d'un centre universitari d'abast internacional; amb potestat de donar títols de batxiller, llicenciat i doctor en litúrgia —fins ara, els títols eren en teologia, amb especialitat en litúrgia. És un ascens de categoria acadèmica.

Per què Barcelona i Catalunya es mereixien aquest reconeixement?

Tenim una àmplia oferta litúrgica, des de les publicacions als centres d'investigació i docència de la litúrgia a les revistes com *Phase*, *Liturgia* y *espiritualidad*, i *Miscel·lània Catalana d'Estudis Litúrgics*, a més dels llibres sobre litúrgia editats aquí. És una tradició molt sòlida que arrenca en el Congrés Litúrgic de Montserrat (1915) i es personifica en estudiosos de gran relleu internacional, com el bisbe Pere Tena o els Drs. Pere Farnés, Joan Bellavista i José Aldazábal, entre d'altres.

Com es complementarà l'ILF de Barcelona amb el PIL de Roma?

El Pontifici Institut Litúrgic de Roma és el centre d'estudis de referència de la ciència litúrgica, mentre que l'ILF farà aportacions sobretot en el camp de la teologia litúrgica i de l'art de celebrar, seguint la nostra tradició, amb una voluntat concreta d'ajudar les Esglésies d'Amèrica i d'Àfrica, particularment. La col·laboració es farà, doncs, des de la diversitat; i ja concretarem instruments més endavant. Tot just acabem de néixer!

Òscar Bardaji i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

No estem amenaçats de mort sinó de resurrecció

Allòc on fa vacances, un grup de matrimonis organitzà un recés de disabte al matí. Hi convidaren d'altres matrimonis amics. El mossèn, consiliari d'un equip de matrimonis en què estan integrats alguns dels organitzadors, els va dir en la introducció inicial: «Fa una colla de mesos que el virus que ha envaït la nostra quotidianitat sembla preocupació entre nosaltres. Tot i que amb una incidència irregular a les nostres vides, és ben present. No hem de deixar que ocupi obsessivament el nostre pensament i el nostre temps. Molts de nosaltres som de vacances o ja ben a prop de fer-les. Fem del temps de vacances un temps de descans i fem-ne, també, un temps d'oportunitats per adonar-nos de molts aspectes de la nostra vida que l'atragament habitual ens oculta, ens fa oblidar o, simplement, ens fa araconar. Reflexionar i adonar-me de qui soc, què cerco, què somnio, què estimo... Valorar situacions, persones i activitats que, en tenir-les tan segures, deixem de valorar-les: parella i família, en sentit ampli. També treball, salut, amics... Ser una mica més conscients de la pròpia fragilitat i vulnerabilitat i de com necessitem

de la relació amb els altres, la capacitat d'estimar que hi ha en nosaltres i redescobrir tantes possibilitats i moments en què estimem o deixem de fer-ho». «Mireu, doncs, atentament, com us heu de comportar: no sigueu insensats, sinó assenyats» (Ef 5,15).

Els matrimonis escoltaven amb atenció, alguns assentien amb el cap, altres feien cara seriosa, reflexiva, alguns es miraven interrogant-se mútuament... El mossèn va concloure: «Hauríem de fer el possible per deixar-nos trobar, per deixar-nos atrapar pel Ressuscitat. Ell porta esperança al temps de foscor i ens recorda sempre que, per llarga i dura que sigui aquesta nit que vivim, som cridats a la vida, a viure amb un temor cert: no estem amenaçats de mort, sinó de resurrecció. Aquesta ha de ser la nostra fe i la nostra esperança». «I si habita en vosaltres l'Esperit d'aquell qui va ressuscitar Jesús d'entre els morts, també, gràcies al seu Esperit que habita en vosaltres, aquell qui va ressuscitar el Crist d'entre els morts donarà la vida als vostres cossos mortals» (Rm 8,11). Repetim-nos-ho: «No estem amenaçats de mort, sinó de resurrecció». Testimoniem-ho!

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

La mujer y la nueva normalidad

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

A las puertas del tercer milenio, san Juan Pablo II, ante «la esperanza de construir un mundo más justo y más digno del hombre», afirmaba «que los esfuerzos humanos de nada sirven si no están acompañados de la gracia divina» (SA, 1). Con la Carta apostólica *Spes aedificandi* proclamaba copatronas de Europa a tres mujeres, las santas Brígida de Suecia, Catalina de Siena y Teresa Benedicta de la Cruz (Edith Stein).

En el reconocimiento de la dignidad y de los dones propios de la mujer el Papa veía una tendencia providencial: «Considero particularmente significativa la opción por esta santidad de rostro femenino» (SA, 3).

Jesucristo fue el centro en la vida de estas santas, que vivieron su religio-

sidad de una manera auténtica y profunda. Edith Stein destacó la riqueza de la femineidad y el valor de la misión de la mujer y se ha convertido, en nuestro tiempo, en la expresión de una peregrinación humana, cultural y religiosa.

En el camino hacia el futuro, que se nos muestra como nuevo, no podemos olvidar estos datos. Todos estamos llamados a potenciar los aspectos culturales y religiosos en nuestra sociedad. Nuestro quehacer será tanto más válido y eficaz cuanto más capaz sea de «renovarse a la luz del Evangelio».

María, la «mujer ideal, Madre de Cristo y de la Iglesia, ha sido un impulso constante» (SA, 3). Que ella nos ayude en nuestra entrega, sobre todo, a los más necesitados.

Lectures de la missa diària i santoral

10. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.)
[2Co 9,6-10 / SI 111 / Jn 12,24-26]. Sant Llorenç, diaca hispànic i mr. a Roma (s. III). Sant Deodat o Adeodat, proletari; santa As-tèria, vg. i mr.

11. □ Dimarts [Ez 2,8-3,4 / SI 118 / Mt 18,1-5.10.12-14]. Santa Clara (Assís 1193-1253), vg, fund. Clarisses (OSC, 1212), patrona de la televisió. Sant Tiburci, mr.; santa Susanna, vg. i mr.

12. ■ Dimecres [Ez 9,1-7;10,18-22 / SI 112 / Mt 18,15-20]. Sant Herculà, bisbe; santa Hilària, mr., mare de santa Afra; beat Innocenci XI, papa (1676-1689); beat Joan de Rieti, rel. agustinià.

13. ■ Dijous [Ez 12,1-12 / SI 77 / Mt 18,21-19,1]. Sant Poncià, papa (230-235), exiliat a Sardenya amb sant Hipòlit, prev., considerats mrs. claretians de Barbastro (1936). Sant Cassià, mestre màrtir a Imola (s. III); santa Concòrdia, mr.; santa Aurora, vg. i mr.; santa Centola, vg. i mr. Beat Josep Tàpies i companys, prev. mr., del bisbat d'Urgell.

14. ■ Divendres [Ez 16,1-15.60.63 (o bé: Ez 16,59-63) / SI: Is 12 / Mt 19,3-12]. Sant Maximilià-Maria Kolbe (1894-1941), prev. franciscà conventual i mr. a Auschwitz. Sant Eusebi, prev. romà (s. IV); santa Anastàsia, rel. viuda.

15. □ † Dissabte [Ap 11,19a;12,1.3-6a.10ab / SI 44 / 1Co 15,20-26 / Lc 1,39-56]. Assumpció de la Mare de Déu (inicialment i a Orient: la Dormició). Sant Tarsici, acòlit mr.

16. ■ † Diumenge vinent, XX de durant l'any (lit. hores: 4a setm.)
[Is 56,1.6-7 / SI 66 / Rm 11,13-15.29-32 / Mt 15,21-28]. Sant Esteve d'Hongria (†1038), rei; sant Roc, de Montpeller, advocat de les malalties infeccioses; santa Serena, emperadriu; beat Joan de Santa Marta, prev. franciscà i mr. al Japó (1618), de Prades (Baix Camp).

DIUMENGE XIX DE DURANT L'ANY

COMENTARI

Lectura del primer llibre del Reis

(1Re 19,9a.11-13a)

En aquells dies, Elies arribà a l'Horeb, la muntanya de Déu, i passà la nit en una cova. El Senyor li va fer sentir la seva paraula, i li digué: «Surt fora i estigue't a la muntanya, a la presència del Senyor que ara mateix passarà». Llavors vingué una ventada, tan forta que esberlava les muntanyes i esmicolava les roques davant el Senyor, però el Senyor no hi era. Tot seguit vingué un terratrèmol, però el Senyor tampoc no hi era. Després vingué foc, i el Senyor tampoc no era en el foc. Finalment vingué el so d'un aire suau. Així que Elies el sentí, es cobrí la cara amb el mantell, sortí fora i es quedà a l'entrada de la cova.

Salm responsorial (84)

R. *Senyor, feu-nos veure el vostre amor, i doneu-nos la vostra salvació.*

Jo escolto què diu el Senyor: / Déu anuncia la pau al seu poble / i als qui l'estimen. / El Senyor és a prop per salvar els seus fidels, / i la seva glòria habitarà al nostre país. R.

La fidelitat i l'amor es trobaran, / s'abraçaran la bondat i la pau; / la fidelitat germinarà de la terra, / i la bondat mirarà des del cel. R.

El Senyor donarà la pluja, / i la nostra terra donarà el seu fruit. / La bondat anirà al seu davant, / i la pau li seguirà les petjades. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 9,1-5)

Germans, us asseguro per Crist que dic la veritat, que no menteixo; la meua consciència, guiada per l'Esperit Sant, n'és també testimoni: sento una gran tristesa i un dolor constant al fons del cor: tant de bo fos jo proscrit del Crist, en lloc dels meus germans, el poble del meu llinatge. Com a israelites, és d'ells la gràcia de fills, la glòria de la presència de Déu, les aliances, la llei, el culte i les promeses; són d'ells també els patriarques, i finalment, com a home, ha sortit d'ells, el Crist, que és Déu per damunt de tot. Segui benèit per sempre, amén.

✠ Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 14,22-33)

Quan la gent hagué menjat, Jesús obligà els deixebles a pujar tot seguit a la barca i avançar-se-li cap a l'altra riba, mentre ell acomiadava la gent. Després d'acomiar tothom, pujà tot sol a la muntanya per pregar. Al vespre encara era allà tot sol. La barca ja s'havia allunyat bon tros de terra, però les ones la destorbaven d'avançar, perquè el vent era contrari.

Passades les tres de la matinada, Jesús hi anà caminant sobre l'aigua. Quan els deixebles el veieren, s'esveraren pensant que era un fantasma, i cridaren de por. Però Jesús els digué de seguida: «No tingueu por, que soc jo». Pere li digué: «Senyor, si sou vós, maneu-me que vingui caminant sobre l'aigua». Jesús contestà: «Ja pots venir». Pere baixà de la barca, es posà a caminar sobre l'aigua i anà on era Jesús. Però en adonar-se del vent que feia, s'acovardí i començà d'enfonsar-se. Llavors cridà: «Senyor, salveu-me». A l'instant Jesús li donà la mà i li digué: «Quina poca fe! Per què dubtaves?» I quan hagueren pujat a la barca, el vent amainà. Els qui eren a la barca es prosternaren i deien: «Realment sou Fill de Déu».

Lectura del primer libro de los Reyes

(1Re 19,9a.11-13a)

En aquellos días, cuando Elías llegó hasta el Horeb, el monte de Dios, se introdujo en la cueva y pasó la noche. Le llegó la palabra del Señor, que le dijo: «Sal y permanece de pie en el monte ante el Señor». Entonces pasó el Señor y hubo un huracán tan violento que hendía las montañas y quebraba las rocas ante el Señor, aunque en el huracán no estaba el Señor. Después del huracán, un terremoto, pero en el terremoto no estaba el Señor. Después del terremoto fuego, pero en el fuego tampoco estaba el Señor. Después del fuego, el susurro de una brisa suave. Al oírlo Elías, cubrió su rostro con el manto, salió y se mantuvo en pie a la entrada de la cueva.

Salmo responsorial (84)

R. *Muéstranos, Señor, tu misericordia y danos tu salvación.*

Voy a escuchar lo que dice el Señor: / «Dios anuncia la paz / a su pueblo y a sus amigos». / La salvación está cerca de los que lo temen, / y la gloria habitará en nuestra tierra. R.

La misericordia y la fidelidad se encuentran, / la justicia y la paz se besan; / la fidelidad brota de la tierra, / y la justicia mira desde el cielo. R.

El Señor nos dará la lluvia, / y nuestra tierra dará su fruto. / La justicia marchará ante él, / y sus pasos señalarán el camino. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 9,1-5)

Hermanos: Digo la verdad en Cristo, no miento —mi conciencia me atestigua que es así, en el Espíritu Santo—: siento una gran tristeza y un dolor incesante en mi corazón; pues desearía ser yo mismo un proscrito, alejado de Cristo, por el bien de mis hermanos, los de mi raza según la carne: ellos son israelitas y a ellos pertenecen el don de la filiación adoptiva, la gloria, las alianzas, el don de la ley, el culto y las promesas; suyos son los patriarcas y de ellos procede el Cristo, según la carne; el cual está por encima de todo, Dios bendito por los siglos. Amén.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 14,22-33)

Después de que la gente se hubo saciado, Jesús apremió a sus discípulos a que subieran a la barca y se le adelantaran a la otra orilla, mientras él despedía a la gente. Y después de despedir a la gente subió al monte a solas para orar. Llegada la noche estaba allí solo. Mientras tanto la barca iba ya muy lejos de tierra, sacudida por las olas, porque el viento era contrario. A la cuarta vela de la noche se le acercó Jesús andando sobre el mar. Los discípulos, viéndole andar sobre el agua, se asustaron y gritaron de miedo, diciendo que era un fantasma. Jesús les dijo enseguida: «¡Ánimo, soy yo, no tengáis miedo!». Pedro le contestó: «Señor, si eres tú, mándame ir a ti sobre el agua». Él le dijo: «Ven». Pedro bajó de la barca y echó a andar sobre el agua acercándose a Jesús; pero, al sentir la fuerza del viento, le entró miedo, empezó a hundirse y gritó: «Señor, sálvame». Enseguida Jesús extendió la mano, lo agarró y le dijo: «¡Hombre de poca fe! ¿Por qué has dudado?». En cuanto subieron a la barca amainó el viento. Los de la barca se postraron ante él diciendo: «Realmente eres Hijo de Dios».

«Maneu-me que vingui caminant sobre l'aigua»

Pere sobre el mar (1806), de Philipp Otto Runge, Kunsthalle d'Hamburg (Alemanya)

JORDI LATORRE, SDB

Director de l'ISCR Don Bosco

Després de saciar la multitud amb l'aliment de la seva Paraula i amb el pa beneït i repartit, Jesús es dedica a l'oració fins al vespre.

Els deixebles, que s'han allunyat en la barca, se senten esglaiats per la foscor de la nit i el vent contrari, al bell mig del llac. I allà mateix, Jesús els encalça. Ells, esglaiats, es van espantar molt, pensant que era una fantasma. Però Jesús els asserena i els anima: «No tingueu por, que soc jo!»

L'evangelista ens ha dit que eren passades les tres de la matinada, quan la nit és ja avançada i l'albada ja s'acosta. És l'hora de la resurrecció, quan Maria Magdalena s'apressa cap a la tomba. De fet, les paraules de Jesús són semblants a les del Ressuscitat.

Mateu ens sorprèn en aquesta narració, amb la reacció inesperada de Pere. L'apòstol demana un signe que confirmi la identitat de Jesús: «Senyor, si sou vós, maneu-me que vingui caminant sobre l'aigua!». Davant d'aquesta iniciativa desgavellada, Jesús el convida a acostar-se a ell. La petició de Pere no ha sorgit de la fe, sinó del dubte davant la possibilitat de trobar-se amb d'un fantasma; i aquest mateix dubte l'enfonsa dins de l'aigua. Per això, la seva petició desgavellada es transforma ara en súplica desesperada: «Senyor, salveu-me». I Jesús el salva. Des d'ara, Pere serà *el salvat de les aigües*, un nou Moisès que encapçalà el peregrinar de l'Església pel desert del món.

És per això que l'episodi del pa en el desert i la travessa del mar sense ofegar-se ens recorda la sortida d'Egipte. El poble d'Israel, al contrari que els egipcis, travessa el mar i es posa fora de perill, gràcies a la salvació de Déu per Moisès; i ja en el desert és alimentat amb el pa baixat del cel.

Jesús apareix així com el nou i definitiu Moisès, que reuneix el nou poble de Déu, el nucli del qual són els seus deixebles, que breguen enmig de la nit en la barca que travessa el llac. I Pere, *salvat de les aigües* serà el seu ministre davant del poble.

Jesús, amb la seva pregària també ve a nosaltres, i ens sosté en la nostra feina de cada dia. Com a Pere, ens dona la mà perquè no sucumbim, engolits per les aigües, enmig de la nit.

Donem-li gràcies i confessem-lo de tot cor, dient també nosaltres: Realment vós sou el Fill de Déu!

VIDA DIOCESANA PLA PASTORAL DIOCESÀ 2018-2023

Agenda

Institució de la Confraria de la Mare Déu de Montserrat de la parròquia de Sant Pere de Terrassa. El Santuari de la Mare de Déu de Montserrat promou la formació de Centres de la Confraria de la Mare de Déu de Montserrat a les parròquies. Amb aquest motiu se n'instituirà un a la parròquia de Sant Pere de Terrassa. L'acte tindrà lloc el dilluns dia 10 d'agost a l'església de Sant Pere amb aquest programa: a les 18 h, institució del Centre de la Confraria de la Mare de Déu de Montserrat; a les 19 h, Missa presidida pel P. Joan Maria Mayol OSB, Rector del Santuari de Montserrat; seguidament, acte d'ofrena a la Mare de Déu.

Vot de poble de la ciutat de Terrassa a Sant Roc. Diumenge 16 d'agost a les 12 h, a la Catedral, tindrà lloc a la Missa l'ofrena del ciri votiu a Sant Roc. La ciutat de Terrassa va fer aquest vot davant la pesta bubònica de l'any 1588.

UNA ESSLÉSIA A L'ENCONTRE DE LA PERSONA

1. «Deixebles missioners cridats a la santedat»

En aquest primer apartat sobre la dimensió evangelitzadora i formativa ens centrarem en aquest proper curs en la importància de la parròquia. El papa Francesc a l'exhortació *Evangelii Gaudium* dedica un apartat important a la dimensió evangelitzadora de la comunitat parroquial. El Sant Pare recorda que: «la parròquia no és una estructura caduca; precisament perquè té una gran plasticitat, pot prendre formes molt diverses que requereixen la docilitat i la creativitat missionera del Pastor i de la comunitat. Encara que certament no és l'única institució evangelitzadora, si és capaç de reformar-se i adaptar-se contínuament, continuarà essent "la mateixa Església que viu entre les cases dels seus fills i de les seves filles". Això suposa que realment estigui en contacte amb les llars i amb la vida del poble, i no esdevingui una prolixa estructura separada de la gent o en un grup de selectes que es miren a si mateixos.»

Papa Francesc, exhortació apostòlica *Evangelii Gaudium* (2013), núm. 28

De fet, tota l'activitat i la vida parroquial han d'estar impregnades d'aquesta nova actitud i missió en sortida, des del seu llenguatge i les seves formes, l'acolliment i l'atenció, l'anunci joios, etc. El Consell Pastoral Parroquial pot esdevenir, allà on sigui possible, el dinamitzador d'aquesta ani-

mació evangelitzadora que pertoca a tota la comunitat, tot i que també es pot crear un equip de persones que assumeixin aquest àmbit.

Una dimensió que tampoc ha d'oblidar és el treball amb els infants, adolescents i joves i la seva continuïtat, l'acompanyament de les famílies amb les indicacions que es poden trobar a l'exhortació postsinodal *Amoris laetitia*, l'anunci de l'anomenat evangeli de la vida, el catecumenat d'adults o la dimensió ecumènica i interreligiosa.

Acció prevista per al curs 2020-2021

Crear equips d'animació evangelitzadora a les parròquies.
Responsables: Rectors i Consells pastorals parroquials.

Consell Pastoral de Mollet. Visita Pastoral (2020)

REMAD MAR ADENTRO

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Obispo de Terrassa

Cada persona es un misterio

La relació de cada persona con Dios es un misterio que nadie puede conocer plenamente desde fuera. Además, ese ámbito de misterio tiene que ser respetado. Un buen acompañante invita siempre a querer curarse, a abrazar la cruz, a dejarlo todo, y a salir siempre de nuevo a anunciar el Evangelio. La experiencia de ser acompañados nos enseña a ser pacientes y compasivos con los demás y nos capacita para encontrar las maneras de despertar su confianza, su apertura y su motivación para crecer (cf. EG 172).

En la carta del 19 de julio recordábamos que la docilidad al Espíritu Santo es una de las características fundamentales de la persona que acompaña. En realidad, el acompañamiento espiritual último corresponde al Espíritu Santo, y la colaboración humana se ha de ejercer con profundo respeto a su acción, porque de otro modo, sería más un obstáculo que una ayuda. No se puede olvidar que en el cami-

no de la fe, cada persona tiene que vivir el encuentro y la relación con Dios y que esa experiencia es algo insustituible. Dios se hace presente en la vida de cada ser humano, que responde acogiendo o rechazando su llamada.

Cada persona es un ser único e irrepetible que debe ser acompañado en el proceso de maduración de su personalidad favoreciendo la integración de los tres ámbitos que constituyen el ser humano: el físico, el psíquico y el espiritual. Eso significa, por un lado, potenciar la inteligencia y las facultades intuitivas; significa también ordenar las pasiones, los sentimientos y afectos al servicio de la voluntad guiada por la razón, para ayudarle a descubrir su propia identidad, su propio rostro. En el proceso en el que la personalidad se va construyendo, tiene gran importancia elaborar un proyecto de vida, plantearse un ideal.

El acompañamiento sirve para ensanchar los horizontes. El que acompaña no ha de pretender

crear escuela, ni erigirse en referencia o modelo de nadie, porque el único modelo es Cristo y el maestro interior es el Espíritu Santo. El que acompaña colabora en ese proceso, es una mediación, que tiene su importancia, pero que no debe aspirar a un protagonismo que no le corresponde. Se requiere un gran respeto a la acción de Dios y un gran respeto a la evolución de la persona concreta, a su respuesta, que corresponde sólo a ella y que es fruto de una decisión en la que nadie le puede sustituir.

La gracia de Dios, que está presente en el proceso, actúa misteriosamente y desborda las capacidades humanas. Por eso el que acompaña ha de ser humilde, paciente, y ha de confiar en Dios. El ser humano es muy complejo y no es fácil llegar a entenderlo. La comunicación tampoco es fácil cuando se trata de abrir el corazón y explicar los entresijos más recónditos o las experiencias que han marcado la trayectoria de toda la existencia.

El camino eficaz pasa por el diálogo sincero, por la búsqueda conjunta de la verdad con actitud valiente y humilde. Porque cada persona es un ser distinto, difícil de encasillar en los esquemas previos y porque la relación entre los dos interlocutores se sitúa en lo más íntimo de la persona, en el ámbito del espíritu.

El que acompaña ha de tener experiencia, ciencia y sabiduría, y sobre todo, debe ser una presencia amiga. La benevolencia y la amistad son imprescindibles para poder llevar a cabo esa relación de acompañamiento. Esa relación de amistad espiritual se notará en la concordia de las voluntades, que no significa igualdad de las opiniones, pero sí la unión de los corazones y la conformidad de las voluntades para unirse en el objetivo común que les ocupa. También se manifiesta en el hecho de compartir el dolor, y ofrecer consuelo y cercanía en el momento de la prueba. Por último, la amistad se manifestará en la corrección fraterna, que se debe hacer por amor a la persona acompañada, aunque resulte costoso.